

Питер Р. Прендергаст

ПЛЕС У ТАМИ

Креативни центар

Едиција
ТРАНЗИТ
књига 14

Питер Р. Прендергаст
Плес у тами

Наслов оригинала
P. R. Prendergast **Dancing in the Dark**

Copyright © Peter Prendergast 2010
First published by The O'Brien Press Ltd., Dublin, Ireland, 2010
Published in agreement with The O'Brien Press Ltd.
За издање на српском језику © Креативни центар, 2012

Уредник
Анђелка Ружић

Лектор
Мирјана Делић

Графичко обликовање
Оливера Багајић Сретеновић

Фотографија на корици
Милица Поповић

Цицелице нацртао
Душан Павлић

Припрема за штампу
Татјана Ваљаревић

Издаје
Креативни центар
Градиштанска 8, Београд
тел.: 011 / 38 20 464, 38 20 483, 24 40 659
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

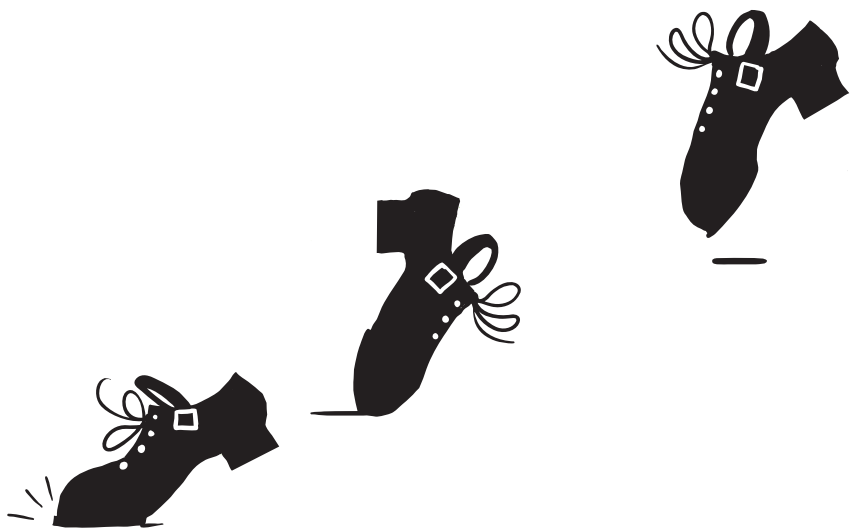
За издавача
Љиљана Маринковић

Штампа
Графостил

Тираж
2.000

ISBN 978-86-7781-909-5

Питер Р. Прендергаст
ПЛЕС У ТАМИ

Едиција ТРАНЗИТ

Млаго створење које данас чита књију носи њу књију са собом у будућности – она ја обликује, учи на њеја, оно учи из ње, памти је, чува је у себи. То је нешто што се дешава само књијама за младе – и збој тоја су оне толико важне. Мојло би се чак рећи – важније од књија за одрасле.

Соња Хартнет, аустралијска списатељица и добитница награде Астрид Линдгрен за 2008. годину

Едиција ТРАНЗИТ

Плес у тами

Питер Р. Прендергаст

Са енглеској превела
Мирјана Попов-Слијепчевић

Креативни центар

*Као и увек,
за Триш, Конор,
Цоа и Орлу*

Пола десет. Приводим крају домаћи и појављује се Џејмс. А кад кажем да се појављује, мислим *стиварно се појављује*.

„Бао, сестрице!“, каже.

Пита ме је л’ ми маца појела језик или се само правим да га не чујем.

„Слушај“, кажем ја, „како то да те сада чешће виђам него док си био жив?“

Питам га да ли постоји још неко, а он каже: *Ко још неко?* Још неко коме се појављујеш, морону! Ко ме досађујеш. Можда је баш то била грешка – што сам му одговорила. Требало је да ћутим и сачекам да одмагли.

„Значи, тако то функционише?“, питам. „Само некоме нешто кажеш и он те чује? А маторци?“

„Шта маторци?“

„Зашто њих не почестиш својим бритким хумором?“

„То би их превише узнемирило“, каже. „Морају да се привикну на то да живе без мене.“

„А ја не морам?“

„Ово те узнемирава?“, пита ме.

„Ово ме нервира.“

„Па добро, ако је тако, одох ја“, каже. Таман хтедох да му добацим: *Не бих га ње задржавам*, а он оде. *Паф*, само нестаде.

Седим и гледам у место с којег је управо испарио и питам се да ли је ово последњи пут да га видим. Зар то не би било супер?!

Али није, наравно.

Два минута касније ево га опет.

„Гао!“, каже ми.

„Откад се нисмо видели.“

Прави покрете као да прелистава моју књигу, али му рука само пролази кроз њу.

„Шта је ово? Историја? Не брини за историју“, каже. „Све се то догодило пре много година.“ Прстом показује на лист папира на мом столу. „Шта је ово?“

„Треба да напишемо песму.“

„Песму?“

„За час енглеског. Пет стихова, од којих најмање два морају да се римују. Хоћеш да чујеш?“

„Наравно“, каже, а онда се гласно накашљава, као прочишћава грло, и најављује ме. „Песма коју је написала Џеси Дан“, каже.

„Па добро.“ Правим се да читам, а у ствари измишљам. И почињем. „Хајд ми кажи је л’ од брата икад вајде било“, кажем му.

„Је л’ то први стих?“

„Свиђа ти се?“

„Није лош.“

„Само мајци то створење може бити мило.“

„Ово ти је добро“, каже.

„Сагни мало главу и под сто завири.“

„Даље.“

„Од ножурди његових смрад се гадан шири.“

„Свиђа ми се.“

„Сад, кад га се реших, искрено ти велим, још једнога таквог нипошто не желим.“

Само ме гледа церекајући се тупаво као и обично. Изгледа смешно. Још је у рагби дресу у којем је погинуо, док на ногама има црне ципеле од школске униформе.

„Зар немаш неко друго место на које можеш да одеш?“, питам га. „Морам да вежбам плесну тачку.“

Каже ми да већ вежбам.

„Молим?“

„Вежбаш седећи. Ионако ти само дају да седиш на клупи, тако да не мораш да се помераш.“

„Па, ако будем мало више вежбала, можда ће ме пустити да играм“, кажем му.

„Мама и тата вероватно су веома разочарани“, каже и гледа негде у даљину као да се присећа нечег од пре много година. „Брат ти је био таква звезда. Прави финту ... види рупу у одбрани ... пролази. Сећаш се како сам био добар? Запалио сам школу, мораш да признаш. Направим дриблинг и тип који ме чува насадне на трик, а за њим и остали, па чак и моји саиграчи и гледаоци, које померим с места.“

„Зар тамо код тебе нема никог ко би волео да слуша ове приче?“, питам га.

Слеже раменима. „Волео бих да има.“

„Пошто сам се тога сита наслушала док си био жив, не видим разлог због којег бих то сада морала поново да слушам. Знаш шта, сада ћу да затворим очи и избројим до десет и, кад их поново будем отворила, тебе неће бити. Је л' важи?“

„Стварно желиш да одем?“

„Видиш? Знала сам да ћеш укапирати. Од оног ударца у главу стварно си постао бистрији.“

„Значи, не фолираш.“

„Тако је. Не фолирам. Никада се нисмо слагали док си био жив, зар не? Па зашто бисмо се сада слагали? Обоје знамо какви су нам односи.“

„Како ти кажеш, Џес. Обоје знамо.“

Затварам очи и чекам. Да ли је већ отишао? Време пролази, а морам за сутра да увежбавам неке плесне кораке. Мама и тата су доле, гледају телевизију. Мама је на каучу, тата у фотељи; обоје, као што можете и да замислите, опхрвани болом због губитка свог првенца, свог сина јединца. Следећег уторка шест месеци. Када се то догодило, сваки минут био је као лагано систематско мучење и мислиш да никада неће проћи, али они пролазе; претварају се у сате, дани се претварају у недеље и све време надаш се да ће ти можда бити лакше, али се то никако не догађа. Онда почну да пролазе месеци. Већ их је шест. Тешко је поверовати у то да смо успели да проведемо шест месеци без Џејмса, али јесмо. Кацига му је стајала окачена о управљач на бициклу, што је била највећа глупост.

Џејмс је много личио на тату. Био је набијен као он и имао је исту главу у облику лево-коцке, савршену за уклапање у скрам.¹ Тата је и сам бивши рагби интернационалац. А мама? Па, нема речи којима може да се опише то што она тренутно проживљава. Знате шта ради? Егзистира. Удише и издише ваздух. Дан за даном. Припрема ми ужи-

.....
¹ Скрам је формација играча у рагбију (прим. прев.).

Плес у тами

ну за школу, вечеру у шест, увек имам чисту одећу. Она функционише. Али узмите било које доба дана и видећете како размишља о Џејмсу, или је управо размишљала о Џејмсу, или се пак управо спрема да размишља о Џејмсу. Чујем је како се распитује за друге људе, о томе како су, како су им деца. И стварно је заинтересована. Таква је. Жели да зна. Али је највећи део ње умро те вечери са Џејмсом. Љуштура од маме, тако је зovem. Додирни је и распашће се. Љуштура од маме и љуштура од тате, љуштуре од родитеља.

Углавном не знам шта да им кажем.

Отварам очи и видим како се Џејмс коначно почистио.

Мање од две недеље до националног финала. Најчешће размишљам: *Хвала боју што сам само замена. Била бих њод превеликим пријиском.* Пуштам музику и почињем да играм.

Џес једноставно воли да игра. Када музика почне, она се препушта корацима и ритму и заборавља све друго. А њој је баш то и потребно – да свет око ње нестане и да је сви оставе на миру. Све те групе и групице из школе које је одбацују, девојке с плеса које је малтретирају, а посебно њен брат Џејмс. Као сваки старији брат, он обожава да упада у њену собу без најаве, да се појави тек тако, ниоткуда, и да је гњави и нервира различитим питањима. Све то не би било тако необично да Џејмс није настрадао у саобраћајној несрећи и – заправо га више нема.

ISBN978-86-7781-909-5

9 788677 819095